

ἀπόσταχο τό, ἀμάρτ. ἀπάσταχο Πελοπν. (Λεοντάρ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σ τ ά χ υ, παρ' ὃ καὶ
τύπ. ἀ σ τ ά χ υ.

Πληθ., τὰ ὑπολείμματα σταχύων.

ἀπόσταχτη ἡ, Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) — ΓΒλαχογιάνν.
Λόγοι κι ἀντίλογ. 111 ἀπόσταχο τό, Κεφαλλ. Λευκ. Πάρ.
Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπό-
σταχτου Σάμ. ἀπόσταχτα τά, Κέως

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σ τ ά χ τ η.

1) Ὑπόλειμμα τέφρας ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. : Δείχναν
λίγη ἀπόσταχτη ἀπὸ φρύγανα, σημάδι τῆς τρανῆς θυσίας.

2) Συνήθως κατὰ πληθ., τὸ ὑπόλειμμα τῆς εἰς πλύ-
σιν ἐνδυμάτων, πινακίων κττ. χρησιμοποιοῦν τῆς τέφρας
Κεφαλλ. Κέως Λευκ. Πάρ. Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Κορινθ.
Τρίκκ.) Σάμ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. : Δὲν ἔχω ποῦ νὰ χώσω
τ' ἀπόσταχτα Κορινθ.

* **ἀποσταχυάζω**, ἵσταχυάζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σ τ α χ υ ά ζ ω.

Ἀρχίζουν νὰ πίπτουν οἱ στάχυες, ἐπὶ σίτου ὠριμά-
σαντος : Ἐν-νὰ πὰ' νὰ θερίσω τὸ σιτάρι, γιατί' ἐποστάχυσαν.

ἀποστεγάζω Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. κ.ά.) — Λεξ.
Περίδ. ἀποστεβάω Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεταγν. ἀποστεγάζω.

Ἀφαιρῶ ἢ καταστρέφω τὴν στέγην οἰκῆματος ἔνθ' ἀν. :
Ἐπεστέγασαμε τ' ὁσπὶτ' Ὁφ. Ἐπεστέβαξαμε τ' ὁσπὶτ' Τραπ.
Συνών. ξεσκεπάζω, ξεστεγάζω.

ἀποστέγασμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) ἀποστέ-
βασμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστεγάζω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς στέγης κτιρίου. Συνών. ξεσκε-
πασμα.

ἀποστεγνώμα τό, Λεξ. Αἰν. ἀποστεγνώσμα Πελοπν.
(Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστεγνώνω.

Ἡ τελεία στεγνώσις πράγματος ἔνθ' ἀν. : Κοντεύουμε
ς τ' ἀποστεγνώσμα τοῦ ρουχῶνε Μάν.

ἀποστεγνώνω σύνηθ. ἵποστεγνώνω Κρήτ. (Κασιδ.
καὶ ἀποστεγνώνω). ἀποστεγνώνου Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σ τ ε γ ν ώ ν ω.

1) Στεγνώνω τι ἐντελῶς σύνηθ. Καὶ ἀμτβ. στεγνώνομαι
σύνηθ. : Ἀποστεγνώσαν τὰ ρούχα σύνηθ. Δὲν ἀποστεγνώξε
ἀκόμα τὸ χωράφι Πελοπν. (Μάν.) Θὰ κάτσω κοντὰ 'ς τὴ
φωτιά γιὰ ν' ἀποστεγνώξω αὐτόθ. Ἀφῆσε τὰ ρούχα νὰ ἀπο-
στεγνώσουν 'ς τὸν ἥλιο Λεξ. Δημητρ. Μὴ βάς νὰ τὰ μαζώξης
ἐδὰ τὰ ρούχα, γιὰ δὲν ἀποστεγνώξαν ἀκόμης (ἐδὰ = τώρα,
γιὰ = διότι) Κρήτ. Ὁρὰ νὰ ἀκόμη τὰ ρούχα, μόνο ἄφῃσέ τα
ἀκόμη 'ς τὸν ἥλιο γιὰ ν' ἀποστεγνώξουν Κρήτ. (Κασιδ.)
Νωπὸ εἶναι τὸ ποκάμισο, θὰν τ' ἀπλώσου 'ς τὴ φωτιά ν' ἀπο-
στεγνώσῃ Κονίστρ. Ἀναγύριζα τὴ φωτιά κι ἀποστεγνώνα
ὄλοένα ὅσα σκουτιὰ τοῦ κορμιοῦ μου δὲν εἶχα προφτάσει νὰ
στεγνώσω 'ς τὸ χάνι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,146. 2) Ἀμτβ.
μεταφ. γίνομαι ἰσχνός, ρικνοῦμαι Θεσσ. (Ζαγορ.) Συνών.
ἰδ ἐν λ. ἀποσταφιδώνω 2.

ἀποστειράδι τό, ἀμάρτ. ἵπουστειράδ' Λήμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ, τοῦ ἐπιθ. *ἀπόστειρος καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -άδι.

Πληθ., ζῶα στειρά, ἐπὶ αἰγοπροβάτων : Οὐ δεῖνα φ'λάει
τ' ἀπουστειράδια.

ἀπόστειρον τό, Κάρπ. ἵποστειρον Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπόστειρος ἢ ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ
τοῦ ἐπιθ. σ τ ε ῖ ρ ο ς.

Τὸ στειρόν ζῷον.

ἀποστειρώνω Κρήτ. (Πρασ. Σέλιν. κ.ά.) ἵποστει-
ρώνω Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποστειρῶ.

1) Παύω νὰ παράγω γάλα Κρήτ. (Πρασ. κ.ά.) : Ἀπο-
στειρώνουν τὰ ὄζα Πρασ. Στειρώνουν καὶ ἀποστειρώνουν
καὶ πογαλίζουν τὰ ἔγαλα (ὅταν κατὰ τὸ τέλος τοῦ θέρους
δὲν παρέχουν πλέον γάλα) Κρήτ. 2) Κάμνω τι τελειῶς
στειρόν, ἐπὶ πηγῶν κττ. Κρήτ. (Πρασ. κ.ά.) : Ἦμινε ἀποῦ
τὸν ποταμὸ καὶ τὸν ἀποστειρῶξε (ἐκ παραμυθ.) Κρήτ. || Ἀσμ.

Πιάνει μαγεύει τὰ νερά κι ἀποστειρώνει βρύσες

Πρασ. Καὶ ἀμτβ. στειρεύω ἐντελῶς, παύω νὰ παράγω
Κρήτ. (Πρασ. Σέλιν. κ.ά.) : Ἀποστειρῶξε τὸ πηγάδι Κρήτ.
Ἀποστειρῶσεν ἡ βρύσι αὐτόθ.

Πβ. ἀποστειρεύω.

ἀποστεκίarin ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστέκω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίarin, δι' ἣν ἰδ. -ίaris. Περί τῶν οὐδ. ἐπιθ. ἰδ.
ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶ 37 (1925) 167 κέξ.

Ἐκεῖνο ποῦ ἀποστέκει εἰς τὸν οἰσοφάγον, ἐπὶ ἐδε-
σμάτων καὶ ἰδία ἐπὶ ὀπωρῶν : Ἀποστεκίarin ἀπίδιν (εἶδος
ἀπίου).

ἀπόστεκμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστέκω.

Τὸ σταμάτημα τῆς τροφῆς εἰς τὸν οἰσοφάγον. Συνών.
ἀποστεξιμον.

ἀποστέκω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ.
Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουστέκου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
ἵποστέκω Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ. Σιρέντζ.) Κρήτ. Κύπρ.
Μέσ. ἀποστέκομαι Κρήτ. ἵποστέκομαι Κῶς.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σ τ έ κ ω ἢ ἐκ τοῦ ἀρχ.
ἀφίστημι.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. στέκω ἐπ' ὀλίγον, σταματῶ Ἦπ.
(Ζαγόρ.) Κρήτ. Κῶς Μακεδ. (Γκιουβ.) Πόντ. (Ὁφ.) κ.ά.
— Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. : Ἀπουστάθ'κα ψίχα
'ς τοῦ πιζούλλ' Ζαγόρ. Ποῦ ἀποστάθῃ; Λεξ. Αἰν. Σίτ' ἔβγαίνα
'ς σὸ ραδί ἐπεστάθα Ὁφ. || Ἀσμ.

Σὰν βλέπῃ τ' ἀδερφάκι τῆς 'ς τὴν πόρτα ν' ἀποστέκῃ
Γκιουβ. Ἡ σημ. ἀρχ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 2,4,26 «ἐπορεύετο δὲ
ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος». Συνών. κοντοστέκω.

β) Σταματῶ, στέκω, ἐπὶ τροφῆς καὶ ποτοῦ, τὰ ὅποια
σταματοῦν εἰς τὸν οἰσοφάγον Κωνπλ. Λυκ. (Λιβύσσ.)
Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) Ρόδ. Χίος : Ἐπο-
στάθῃ μου τὸ ψωμί Ρόδ. Ἀπουστάθῃκέν μας ἡ γουλέα
-ἡ μπουκκὰ Λιβύσσ. Ἐπεστάθεν ἡ βούκκα - τὸ φαγεῖν Τραπ.
Ἐπεστάθε με τὸ ψωμὶν αὐτόθ. Ἐπεστάθε με τὸ φαεῖ Ὁφ.
Θαρεῖς με ἀποστάθῃκε τὸ νερο Κωνπλ. Καὶ ἀπροσ. Λυκ.
(Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ.
Χαλδ.) Χίος : Μοῦ ἀποστάθῃκε (ἐκόμπιασα) Χίος Ἀπο-
στέκ' αὐτον (ἡ φρ. λέγεται καὶ μεταφ. ἐπὶ τοῦ ζητοῦντός τι
ἐπιμόνως) Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.
Ἐπεστάθε με Τραπ. Ἐπεστάθε με, τ' ὁμῶς σ' ἀποπίο'-ι-μ' ἐν'
(τὸ μάτι σου εἶναι 'ς τὸ φαεῖ ποῦ τρώγω καὶ γι' αὐτὸ
σταμάτησε 'ς τὸν οἰσοφάγο μου) Ἱμερ. || Παροιμ. Βούλην
τὴν καμήλαν ἔφαμον κ' εἰς τὴν νοῦραν ἀπουστάθῃκέν μας
(ὅτι δέον νὰ ἐμμένῃ τις ἐν τῷ ἔργῳ μέχρι περατώσεως
αὐτοῦ) Λιβύσσ. Συνών. ἀποστένω 1. Πβ. ἀποκοιν-
τυλιάζω, κοντυλιάζω. 2) Μένω, παραμένω Λεξ. Αἰν.

